Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (toinen jaosto)

6 päivänä syyskuuta 2012 *

Asetus (ETY) N:o 918/83 — 1 artiklan 2 kohdan c alakohta, 2 artikla ja 7 artiklan 1 kohta — Henkilökohtaisen omaisuuden tuontitullittomuus — Käsite ”kotitalouteen tarkoitetut tavarat” — Unionin tullialueelle tuotu moottoriajoneuvo — Ajoneuvo, jota käyttää tuonnin suorittaneen omistajan perheenjäsen

Asiassa C-487/11,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka Administratīvā rajona tiesa (Latvia) on esittänyt 15.9.2011 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 22.9.2011, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

Laimonis Treimanis

vastaan

Valsts ieņēmumu dienests,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: kuudennen jaoston puheenjohtaja U. Lõhmus, joka hoitaa toisen jaoston puheenjohtajan tehtäviä, sekä tuomarit A. Rosas, A. Ó Caoimh, A. Arabadjiev ja C. G. Fernlund (esittelevä tuomari),

julkisasiamies: E. Sharpston,

kirjaaja: A. Calot Escobar,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

— Valsts ieņēmumu dienests, asiamiehenään N. Jezdakova,

— Latvian hallitus, asiamiehinään I. Kalniņš ja D. Pelše,

— Italian hallitus, asiamiehenään G. Palmieri, avustajanaan avoccato dello Stato A. De Stefano,

— Euroopan komissio, asiamiehinään L. Bouyon ja A. Sauka,

päätettyään julkisasiamiestä kuultuaan ratkaista asian ilman ratkaisuehdotusta,

* Oikeudenkäyntikieli: latvia.

on antanut seuraavan

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee yhteisön tullittomuusjärjestelmän luomisesta 28.3.1983 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 918/83 (EYVL L 105, s. 1; jäljempänä asetus) 1 artiklan 2 kohdan c alakohdan, 2 artiklan ja 7 artiklan 1 kohdan tulkintaa.

2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa vastakkain ovat Laimonis Treimanis ja Valsts ieņēmumu dienests (Latvian verohallinto, jäljempänä VID) ja joka koskee Euroopan unionin alueelle tuoduista moottoriajoneuvoista kannettavia tuontitulleja.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

3 Asetuksen kolmessa ensimmäisessä perustelukappaleessa todetaan, että

”perustamissopimuksen säännösten mukaisesti vahvistettua erityistä poikkeusta lukuun ottamatta yhteisen tullitariffin tulleja sovelletaan kaikkiin [unioniin] tuotaviin tavaroihin; niihin sovelletaan myös yhteisen maatalouspolitiikan tai tiettyihin maataloustuotteista jalostettuihin tuotteisiin sovellettavien erityisjärjestelmien perusteella määrättyjä maatalousmaksuja ja kaikkia muita tuonnista perittäviä maksuja,

tällainen maksujärjestelmä ei kuitenkaan ole perusteltavissa tietyissä tarkoin määritellyissä olosuhteissa, kun tavaroiden tuonnin erityisedellytykset eivät vaadi talouden suojelemiseksi tavallisesti toteutettavia toimenpiteitä,

olisi säädettävä, kuten useimmissa tullialaa koskevissa laeissa on yleensä säädetty, että tällaisissa tapauksissa maahantuonnissa voidaan soveltaa tullittomuusjärjestelmää, jolla tavarat vapautetaan niihin tavallisesti sovellettavista tuontimaksuista”.

4 Asetuksen 1 artiklan 2 kohdan c alakohdassa säädetään seuraavaa:

”Tässä asetuksessa tarkoitetaan:

– –

c) ’henkilökohtaisella omaisuudella’ asianomaisten henkilökohtaiseen käyttöön tai kotitalouteen tarkoitettuja tavaroita.

Henkilökohtaisena omaisuutena on pidettävä erityisesti:

— koti-irtaimistoa,

— polku- ja moottoripyöriä, yksityiskäyttöön tarkoitettuja moottoriajoneuvoja ja niiden perävaunuja, matkailuperävaunuja, huviveneitä ja yksityislentokoneita.

Lisäksi henkilökohtaisena omaisuutena on pidettävä kotitalouden tavanomaista kulutusta vastaavia kotitaloushankintoja, kotieläimiä ja ratsuhevosia sekä teknisten tai vapaiden ammattien harjoittamisessa tarvittavia kannettavia työvälineitä. Henkilökohtaisen omaisuuden luonne tai määrä ei saa ilmentää mitään kaupallista tarkoitusta.”

5 Asetuksen 2 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Jollei 3–10 artiklan säännöksistä muuta johdu, tuontitullittomuus myönnetään vakituisen asuinpaikkansa [unionin] tullialueelle muuttavien luonnollisten henkilöiden tuomalle henkilökohtaiselle omaisuudelle.”

6 Asetuksen 3 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Tullittomuus rajoittuu henkilökohtaiseen omaisuuteen, joka:

a) olosuhteiden mukaan perusteltuja erityistapauksia lukuun ottamatta on ollut asianomaisen omistuksessa ja, jos kyse on muista kuin kulutustavaroista, on ollut asianomaisen käytössä entisessä vakituisessa asuinpaikassa vähintään kuuden kuukauden ajan ennen päivää, jona asianomaisen vakituinen asuinpaikka on lakannut olemasta kyseisessä kolmannessa maassa;

b) on tarkoitettu samaan käyttöön uudessa vakituisessa asuinpaikassa.

Lisäksi jäsenvaltiot voivat esittää tullittomuuden myöntämiselle edellytyksen, jonka mukaan tavaroista on oltava maksettu joko niiden alkuperämaassa tai maassa, josta ne tuodaan, niistä tavallisesti kannettavat tullit ja/tai verot.”

7 Asetuksen 7 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Kahdentoista kuukauden kuluessa siitä päivästä, jona tullittomaksi katsottu henkilökohtainen omaisuus on hyväksytty vapaaseen liikkeeseen, sitä ei saa lainata, pantata, vuokrata eikä vastikkeellisesti tai vastikkeetta luovuttaa ilmoittamatta siitä ennakolta toimivaltaisille viranomaisille.

2. Lainaus, panttaus, vuokraus tai luovutus ennen 1 kohdassa tarkoitetun määräajan päättymistä johtaa kyseisten tavaroiden tuontitullien soveltamiseen lainaus-, panttaus-, vuokraus- tai luovutuspäivänä voimassa olevan kannan mukaan sekä toimivaltaisten viranomaisten kyseisenä päivänä toteaman tai hyväksymän tavaroiden lajin ja tullausarvon mukaan.”

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymys

8 Treimanis asui poikansa kanssa Yhdysvalloissa. Vuonna 2007 he päättivät muuttaa asumaan Latviaan Treimanisin omistamaan asuntoon. Hän toi 19.3.2007 maahan omistamansa moottoriajoneuvon tuontitullittomasti asetuksen 2 artiklan mukaisesti. Samana päivänä myönnetyssä rekisteröintitodistuksessa todettiin, että Treimanis omistaa ajoneuvon mutta että hänen poikansa on sen haltija.

9 VID:n Riian tullitoimipaikan aluevirasto teki 17.12.2007 päätöksen, jolla Treimanis velvoitettiin maksamaan yhteensä 2 257,64 Latvian latia (LVL) tuontitulleja, arvonlisäveroa ja sakkoa. Tämä päätös vahvistettiin VID:n johtajan 9.5.2008 tekemällä päätöksellä. Johtaja katsoi, ettei Treimanis ollut noudattanut asetuksen 7 artiklan säännöksiä, koska pääasiassa kyseessä olevan ajoneuvon ei voitu katsoa olevan tarkoitettu Treimanisin ja hänen poikansa muodostavan kotitalouden käyttöön. Väestötietojärjestelmän tiedoista nimittäin ilmeni, että vaikka Treimanisin pojan kotipaikka oli Riiassa, hän opiskeli Tallinnassa (Viro), ei työskennellyt ja oli isästään riippuvainen. Lisäksi Treimanis ilmoittaa kotipaikakseen edelleen Yhdysvallat, jossa hän on oleskellut vuoden 2007 syksystä lähtien. Tässä tilanteessa VID:n johtaja katsoi, etteivät Treimanis ja hänen poikansa eläneet yhdessä eikä ajoneuvon voitu katsoa olevan tuotu kotitalouden käyttöön.

10 Treimanis nosti edellä mainitusta 9.5.2008 tehdystä päätöksestä kumoamiskanteen Administratīvā rajona tiesassa. Hän väitti, että VID:n johtaja oli rajoittanut perusteettomasti käsitteen ”kotitalous” sisältöä, koska tämä käsite merkitsee asioiden yhteistä hoitoa ja sisältää myös vanhempien

velvollisuuden huolehtia lastensa ylläpidosta. Hän väitti myös, ettei hänen ja hänen poikansa välillä ollut käyttöoikeussopimusta vaan pelkästään valtuutussuhde, koska pojalla oli oikeus toimia isänsä eduksi eikä autoa ollut tarkoitettu pojan tarpeisiin. Treimanisin ja hänen poikansa välisiä suhteita oli näin ollen arvioitava perheen sisäisinä.

11 VID:n johtaja väitti, että Treimanis oli luovuttanut ajoneuvon pojalleen ”käyttöoikeussopimuksella” ja tästä syystä poika mainittiin rekisteröintitodistuksessa ajoneuvon haltijana.

12 Koska Administratīvā rajona tiesalla on epäilyksiä siitä, onko pääasian olosuhteissa tuotua ajoneuvoa katsottava käytettävän Treimanisin ja hänen poikansa kotitalouden tarpeisiin vai onko sitä pidettävä asetuksen 7 artiklassa tarkoitettuna lainattuna esineenä, se päätti lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavan ennakkoratkaisukysymyksen:

”Kielletäänkö asetuksen – – 7 artiklan 1 kohdassa Euroopan unionin alueelle kolmannesta maasta tuodun yksityisajoneuvon omistajaa luovuttamasta sitä vastikkeetta sellaisen perheenjäsenensä käyttöön, joka on tosiasiallisesti muuttanut asuinpaikkansa kolmannesta maasta Euroopan unioniin ja jonka kanssa ajoneuvon omistaja asui samassa taloudessa kolmannessa maassa ennen ajoneuvon tuontia Euroopan unioniin, jos ajoneuvon omistaja on oleskellut lähinnä kyseisessä kolmannessa maassa siitä lähtien, kun ajoneuvo tuotiin Euroopan unioniin?”

Ennakkoratkaisukysymyksen tarkastelu

13 Kansallinen tuomioistuin pyrkii kysymyksellään selvittämään, onko asetuksen 2 artiklaa ja 7 artiklan 1 kohtaa tulkittava siten, että yksityiskäyttöön tarkoitetun moottoriajoneuvon omistaja, joka on muuttanut ”vakituisen asuinpaikkansa” kolmannesta valtiosta unionin jäsenvaltioon ja joka on tuonut ajoneuvon kolmannesta valtiosta tähän unionin jäsenvaltioon, voi saada edukseen tuontitullittomuuden, kun ajoneuvoa käyttää vastikkeetta unionin alueella hänen perheenjäsenensä, jonka kanssa hän asui samassa taloudessa kolmannessa valtiossa, vaikka hän itse jatkaa asumista ensisijaisesti kolmannessa valtiossa maahantuonnin jälkeen.

14 Kysymykseen vastaamiseksi on ensinnäkin selvitettävä, täyttääkö pääasiassa kyseessä oleva moottoriajoneuvo tuontitullittomuuden edellytykset, ja tämän jälkeen ratkaistava, onko pääasiassa kyseessä olevan kaltaisessa tilanteessa oikeus tuontitullittomuuteen menetetty sillä seurauksella, että tuontitullit tulevat maksettaviksi.

15 Ensimmäiseksi on todettava, että asetuksessa säädetään tuontitullittomuutta varten sekä tuojaa että tuodun omaisuuden luonnetta koskevista edellytyksistä.

16 Asetuksen 2 artiklassa säädetään tuojasta, että tuontitullittomuuden myöntämisen edellytyksenä on, että omaisuuden tuo vakituisen asuinpaikkansa unionin tullialueelle muuttava luonnollinen henkilö.

17 Kansallisen tuomioistuimen asiana on tutkia, onko pääasiassa kyseessä olevan ajoneuvon omistaja todella muuttanut ”vakituisen asuinpaikkansa” Latviaan. Ennakkoratkaisupyynnöstä ei nimittäin selviä, asuuko Treimanis tosiasiallisesti Latviassa tai oleskeleeko hän siellä usein. Ennakkoratkaisupyynnön 8 kohdassa täsmennetään yhtäältä, että Treimanis oli vuonna 2007 muuttanut yhdessä poikansa kanssa asumaan Latviaan, ja toisaalta, että hänen rekisteröity kotipaikkansa oli edelleen Yhdysvalloissa, jossa hän ensisijaisesti oleskeli, kun 9.5.2008 päivätty päätös tehtiin.

18 Siinä tilanteessa, että kansallinen tuomioistuin katsoo, ettei Treimanis ollut muuttanut ”vakituista asuinpaikkaansa [unionin] tullialueelle” asetuksen 2 artiklassa tarkoitetulla tavalla, mainitun tuomioistuimen on katsottava, ettei ajoneuvoa voitu tuoda tuontitullittomasti. Päinvastaisessa tilanteessa on selvitettävä, täyttyvätkö tuodun omaisuuden luonnetta koskevat edellytykset.

19 Asetuksen 2 artiklassa täsmennetään, että tuontitullittomasti tuodun omaisuuden on oltava henkilökohtaista omaisuutta. Asetuksen 1 artiklan 2 kohdan c alakohdassa määritellään henkilökohtainen omaisuus siten, että sillä tarkoitetaan ”asianomaisten henkilökohtaiseen käyttöön tai kotitalouteen tarkoitettuja tavaroita”. Tässä säännöksessä täsmennetään, että yksityiskäyttöön tarkoitetut moottoriajoneuvot kuuluvat tähän omaisuusluokkaan.

20 Pääasiassa on osoitettu, että tuotua moottoriajoneuvoa käyttää tuojan poika, eikä ajoneuvon näin ollen voida katsoa olevan tarkoitettu tuojan henkilökohtaiseen käyttöön.

21 Näin ollen on selvitettävä, voidaanko pääasiassa kyseessä olevan kaltaista ajoneuvoa, jonka on tuonut sen omistaja mutta jota käyttää hänen poikansa, pitää asetuksen 1 artiklan 2 kohdan c alakohdan mukaisena ”kotitalouteen tarkoitettuna tavarana”.

22 Asetuksen 1 artiklassa ei määritellä, kuinka ”kotitalouteen tarkoitettu tavara” on ymmärrettävä. Sekä unionin oikeuden yhtenäinen soveltaminen että yhdenvertaisuusperiaate edellyttävät tältä osin, että unionin oikeuden sellaisen säännöksen sanamuotoa, joka ei sisällä nimenomaista viittausta jäsenvaltioiden oikeuteen säännöksen sisällön ja soveltamisalan määrittämiseksi, on tavallisesti tulkittava koko unionissa itsenäisesti ja yhtenäisesti (asia 327/82, Ekro, tuomio 18.1.1984, Kok., s. 107, 11 kohta; asia C-287/98, Linster, tuomio 19.9.2000, Kok., s. I-6917, 43 kohta ja asia C-170/03, Feron, tuomio 17.3.2005, Kok., s. I-2299, 26 kohta).

23 Tästä seuraa, että asetuksen 1 artiklan 2 kohdan c alakohdassa mainittua käsitettä ”kotitalouteen tarkoitettu tavara” on tulkittava itsenäisesti.

24 Tätä tulkintaa varten on muistutettava unionin lainsäätäjällä asetusta annettaessa olleista päämääristä. Asetuksella pyritään helpottamaan sekä uuden asuinpaikan perustamista jäsenvaltioon että jäsenvaltioiden tulliviranomaisten työtä.

25 Asetuksen johdanto-osan toisessa perustelukappaleessa täsmennetään, että tuontitullien kantaminen tavaroista ”ei – – ole perusteltavissa tietyissä tarkoin määritellyissä olosuhteissa, kun tavaroiden tuonnin erityisedellytykset eivät vaadi talouden suojelemiseksi tavallisesti toteutettavia toimenpiteitä”.

26 Talous- ja sosiaalikomitean antamassa lausunnossa ehdotuksesta neuvoston asetukseksi yhteisön tullittomuusjärjestelmän luomisesta (EYVL 1980, C 72, s. 20) todetaan niin ikään, että olisi syytä ”selvästi ilmaista, että kyseessä olevat ongelmat vaikuttavat henkilöiden ja perheiden elämään, eikä niitä ole käsiteltävä rajoittavasti. Lisäksi edellytykset, joiden täyttyessä vapautuksen saaneet tavarat tuodaan maahan, ovat sellaisia, etteivät nämä tavarat voi todellisuudessa kilpailla vastaavien yhteisöstä peräisin olevien tavaroiden kanssa eikä niillä voi olla epäedullista vaikutusta valtioiden verotuloihin”.

27 Oikeuskäytännössä on todettu, että asiassa sovellettavien asetuksen säännösten mukaan tuonnilla, joka ei ole luonteeltaan kaupallista, tarkoitetaan tuontia, joka koskee yksinomaan tavaroita, jotka on tarkoitettu matkustajien henkilökohtaiseen tai heidän perheidensä käyttöön (asia C-99/00, Lyckeskog, tuomio 4.6.2002, Kok., s. I-4839, 25 kohta). Vastaavasti asetuksen 1 artiklan 2 kohdan c alakohdan mukaan on ennen kaikkea välttämätöntä, ettei henkilökohtaisen omaisuuden luonne tai määrä ilmennä mitään kaupallista tarkoitusta (em. asia Feron, tuomion 20 kohta).

28 Asetuksen päämäärät olisivat lisäksi vaikeammin saavutettavissa, jos henkilökohtaisesta omaisuudesta, jota ei ole tuotu kaupallisiin tarkoituksiin, kannettaisiin tuontitulli, kuten julkisasiamies Poiares Maduro toteaa edellä mainitussa asiassa Feron antamansa ratkaisuehdotuksen 74 kohdassa.

29 Näin ollen tuontitullittomuus on myönnettävä tuontitavaroille, joiden käyttö liittyy läheisesti asianomaisten ja heidän perheidensä yksityiselämään ja joihin ei liity mitään kaupallisia tarkoituksia. Käsitettä ”kotitalouteen tarkoitetut tavarat” on tulkittava näiden huomautusten valossa.

30 Koska asetuksen 1 artiklan 2 kohdan c alakohdasta ilmenee, että yksityiskäyttöön tarkoitetut moottoriajoneuvot ovat henkilökohtaista omaisuutta, on selvitettävä, voidaanko tällaista ajoneuvoa pitää siinä tilanteessa, että sitä käyttää tuojan perheenjäsen, tuojan kotitalouteen tarkoitettuna tavarana.

31 Tämän tuomion 24–29 kohdassa esitettyjen periaatteiden valossa tavaraa ei voida katsoa käytettävän kaupallisiin tarkoituksiin, kun sitä käyttää tuojan perheenjäsen.

32 On kuitenkin vielä täsmennettävä, mitä käsitteellä tuojan ”perheenjäsen” tarkoitetaan.

33 Komissio huomauttaa tältä osin, että sosiaaliturvajärjestelmien soveltamisesta yhteisön alueella liikkuviin palkattuihin työntekijöihin, itsenäisiin ammatinharjoittajiin ja heidän perheenjäseniinsä 14.6.1971 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1408/71, sellaisena kuin se on muutettuna ja ajan tasalle saatettuna 2.12.1996 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 118/97 (EYVL 1997, L 28, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna 8.2.1999 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 307/1999 (EYVL L 38, s. 1), 1 artiklan f alakohdan i alakohdan mukaan ”perheenjäsenellä” tarkoitetaan ”henkilöä, joka määritellään tai tunnustetaan perheenjäseneksi tai osoitetaan talouteen kuuluvaksi jäseneksi lainsäädännössä, jonka perusteella etuudet annetaan – –; kuitenkin jos sanotussa lainsäädännössä perheenjäseneksi tai talouteen kuuluvaksi henkilöksi katsotaan vain henkilö, joka asuu samassa taloudessa kuin palkattu työntekijä tai itsenäinen ammatinharjoittaja tai opiskelija, tämä edellytys katsotaan täytetyksi, jos se, jonka etua asia koskee, on pääasiallisesti riippuvainen tästä henkilöstä”.

34 Euroopan unionin kansalaisten ja heidän perheenjäsentensä oikeudesta liikkua ja oleskella vapaasti jäsenvaltioiden alueella, asetuksen (ETY) N:o 1612/68 muuttamisesta ja direktiivien 64/221/ETY, 68/360/ETY, 72/194/ETY, 73/148/ETY, 75/34/ETY, 75/35/ETY, 90/364/ETY, 90/365/ETY ja 93/96/ETY kumoamisesta 29.4.2004 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2004/38/EY (EUVL L 158, s. 77) 2 artiklan 2 kohdan c alakohdassa määritellään ”perheenjäsen” siten, että sillä tarkoitetaan muun muassa ”alle 21-vuotiaita tai [kyseisestä unionin kansalaisesta] riippuvaisia jälkeläisiä suoraan etenevässä polvessa”.

35 Näiden säännösten valossa ja määritelmää ”kotitalouteen tarkoitetut tavarat” varten tilanteessa, jossa henkilö on tuonut tavaran, tätä tavaraa käyttävää kyseisen henkilön perheenjäsentä voidaan hyvin pitää tuojan kanssa samassa taloudessa asuvana tai hänestä pääasiallisesti riippuvaisena.

36 Näistä seikoista seuraa, että yksityiskäyttöön tarkoitettua moottoriajoneuvoa, jota käyttää tuojan perheenjäsen eli hänen kanssaan samassa taloudessa asuva tai hänestä pääasiallisesti riippuvainen henkilö, voidaan pitää asetuksen 1 artiklan 2 kohdan c alakohdan mukaisena ”kotitalouteen tarkoitettuna tavarana”. Kansallisen tuomioistuimen tehtävänä on selvittää, täyttääkö pääasiassa kyseessä oleva tuojan perheenjäsen edellä esitetyt edellytykset.

37 Toiseksi siitä kysymyksestä, voiko yksityiskäyttöön tarkoitetun moottoriajoneuvon käyttö pääasiassa kyseessä olevan kaltaisella tavalla johtaa tuontitullittomuuden menetykseen asetuksen 7 artiklan mukaisesti, on todettava, että tällä artiklalla on tarkoitus rangaista tuontitullittomuuden menettämisellä sellaisia toimenpiteitä, joiden seurauksena henkilökohtaiseen käyttöön tarkoitetun tavaran omistaja ei enää käytä tavaraa, koska se on joko luovutettu, vuokrattu, lainattu tai pantattu 12 kuukauden kuluessa maahantuonnista. Tuontitavara, joka ei enää ole tuojan henkilökohtaisessa tai hänen kotitaloutensa käytössä, ei voi enää saada edukseen näitä käyttötapoja varten myönnettävää tullivapautusta.

38 Asetuksen 7 artiklan 1 kohdalla säännelty tilanne eroaa pääasiassa kyseessä olevasta tilanteesta, jossa tuojan perheenjäsen käyttää tavaraa kotitaloudessaan tämän tuomion 36 kohdassa tarkoitetuissa olosuhteissa, koska viimeksi mainitussa tilanteessa pääasian tuoja ei ole luopunut tavaran käytöstä kotitaloudessaan, ja asia on näin riippumatta siitä, miten tavaran luovuttaminen tuojan perheenjäsenen käytettäväksi luokitellaan oikeudellisesti. Kun siis tuontitulleitta tuotua yksityiskäyttöön tarkoitettua

moottoriajoneuvoa käyttää tuojan perheenjäsen, eli hänen kanssaan samassa taloudessa asuva tai hänestä pääasiallisesti riippuvainen henkilö, oikeutta tuontitullittomuuteen ei menetetä tämän käytön johdosta.

39 Edellä esitetyn perusteella esitettyyn kysymykseen on vastattava, että asetuksen 2 artiklaa ja 7 artiklan 1 kohtaa on tulkittava siten, että kolmannesta valtiosta voidaan tuoda unionin tullialueelle tuontitullittomasti yksityiskäyttöön tarkoitettu moottoriajoneuvo, jos tuoja on tosiasiallisesti muuttanut vakituisen asuinpaikkansa unionin tullialueelle, mistä varmistuminen on kansallisen tuomioistuimen tehtävänä. Moottoriajoneuvoa, jota käyttää vastikkeetta tuojan perheenjäsen, eli hänen kanssaan samassa taloudessa asuva tai hänestä pääasiallisesti riippuvainen henkilö, mistä varmistuminen on kansallisen tuomioistuimen tehtävänä, pidetään tuojan kotitalouteen tarkoitettuna, eikä tuontitullittomuutta menetetä tämän käytön johdosta.

Oikeudenkäyntikulut

40 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (toinen jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

Yhteisön tullittomuusjärjestelmän luomisesta 28.3.1983 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 918/83 2 artiklaa ja 7 artiklan 1 kohtaa on tulkittava siten, että kolmannesta valtiosta voidaan tuoda Euroopan unionin tullialueelle tuontitullittomasti yksityiskäyttöön tarkoitettu moottoriajoneuvo, jos tuoja on tosiasiallisesti muuttanut vakituisen asuinpaikkansa Euroopan unionin tullialueelle, mistä varmistuminen on kansallisen tuomioistuimen tehtävänä. Moottoriajoneuvoa, jota käyttää vastikkeetta tuojan perheenjäsen, eli hänen kanssaan samassa taloudessa asuva tai hänestä pääasiallisesti riippuvainen henkilö, mistä varmistuminen on kansallisen tuomioistuimen tehtävänä, pidetään tuojan kotitalouteen tarkoitettuna, eikä tuontitullittomuutta menetetä tämän käytön johdosta.

Allekirjoitukset